

Arrest

nr. 191 577 van 5 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en een soenniet te zijn. U verklaarde geboren te zijn op X in Irak, te Bagdad. U woonde sinds uw geboorte in de wijk Baladiyat.

U werd vanaf uw 13 jaar regelmatig seksueel misbruikt door uw oom. Dit misbruik duurde tot uw 17 jaar maar nadien bleef u nog halfjaarlijks tot jaarlijks seksuele contacten met uw oom onderhouden.

In 1992 werd uw schoonvader vermoord door een bende die zijn auto stal.

U huwde in 1994 met uw vrouw en u kreeg met haar twee kinderen. U werd in 1994 gearresteerd omdat u uw legerdienst niet gedaan had en u moest twee maanden in de gevangenis verblijven. In 1996 deed u uw legerdienst.

Eind jaren 90' had u een relatie die drie jaar duurde met een oudere man genaamd Hasj (M.).

In 2000 verliet u het leger en begon u samen met een vleeshandelaar te werken tot de val van het regime in 2003. Na de val van het regime opende u een kleine supermarkt. Uw winkel werd echter

bestolen en u schreef zich naar aanleiding hiervan in voor een officersopleiding bij de special forces. De opleiding werd georganiseerd door de Amerikaanse Navy. Na de opleiding vocht u samen met de Amerikanen in Falluja. U bleef werken als officier (kapitein) voor de inlichtingendienst tot 2010.

In 2005 leerde u een man – Fohad - kennen via een sociale media applicatie genaamd Tango. U had gemeenschap met hem en u leerde via hem Mahmoud kennen. Mahmoud beschikte over een plaats waar u tegen betaling seks kon hebben met mannen. U had op die ontmoetingsplaats verschillende seksuele contacten met mannen tot begin 2015.

In 2006 werd uw schoonbroer het slachtoffer van willekeurig sektarisch geweld in Irak.

In de periode tussen 2003 en 2010 werd u verschillende keren bedreigd en omwille hiervan verhuisde u drie keer. In 2007 of 2008 werd uw winkel in brand gestoken en in 2010 werd u het slachtoffer van een aanslag. Er was een kleefbom aan uw wagen geplaatst vlakbij uw winkel in de Nadalstraat. U denkt dat deze aanslag werd gepleegd omwille van uw deelname aan de strijd in Falluja aangezien ook andere officieren het slachtoffer werden van een aanslag. Na de aanslag verbleef u twee weken in het ziekenhuis.

Toen u ontslagen werd uit het ziekenhuis stopte u met uw werk als militair en concentreerde u zich enkel op de winkel. U verhuisde na de aanslag in 2010 van de wijk Baladiyat naar de wijk Zayuna. U woonde daar tegenover een moskee van al-Qaida en omdat u vreesde ontdekt te worden door hen, verhuisde u terug naar de wijk Baladiyat in 2011. U verhuisde uiteindelijk naar de wijk al-Ghadir in 2013 omwille van de algemene onveilige situatie in de wijk Baladiyat en het feit dat uw zoon problemen kende op school omdat hij soenniet was.

In april 2015 werd u opgebeld door sjeik Khazim (A.) die behoorde tot Asaïb Ahl al-Haq (AAH). Hij was van dezelfde stam als u afkomstig maar hij behoorde tot de sjiiitische kant. Twee dagen nadat telefoongesprek ontmoette u hem samen met uw broer. Naast uw broer waren ook Haidar en Hassan aanwezig die eveneens behoorden tot Asaïb Ahl al-Haq. Sjeik Khazim (A.) vroeg u om geld omdat u als soenniet al-Hashd al-Shaabi moest steunen maar u weigerde dit. Na die dag bleef u bedreigingen ontvangen van Khazim via de telefoon en via berichten.

Eind mei 2015 was u met uw jongste zoon een telefoon aan het kopen toen u 's avonds telefoon kreeg van uw vrouw en oudste zoon met het nieuws dat uw huis beschoten was. Toen u thuiskwam, belde u naar Haidar. Hij zei dat hij geen tijd had om langs te komen en toen hij ophing had u een vermoeden dat hij achter de beschieting zat. U ging die nacht naar de politie om dit te melden. De politie kwam met u mee naar huis en verklaarde dat ze niets konden doen omdat het een stammenruzie was.

Twee dagen na de beschieting overhandigde uw neef – de zoon van uw broer - uw wagen en 8000 dollar aan Hassan in de showroom Andalus.

Op 13 juni 2015 ontving u 's ochtends - toen u op weg was naar uw werk - een dreigbrief van brigade al-Hor. U moest 100 000 dollar geven binnen de maand, zo niet zou één van uw kinderen ontvoerd worden. Op 15 juni 2015 ging u naar de politie om deze dreigbrief te melden.

Ongeveer 10 dagen nadat u klacht indiende bij de politie kreeg u bezoek van Haidar en vijf andere personen. Haidar zei dat hij uw huis beschoten had en de dreigbrief had achtergelaten. Hij eiste 100 000 dollar van u omdat u soenniet was en voor de Amerikanen had gewerkt. U vroeg twee maanden de tijd om het bedrag te verzamelen, maar Haidar wou u slechts één maand geven. Nadat haidar en zijn kompanen de woning verlieten bracht u uw vrouw en kinderen naar uw schoonfamilie in Mashtal.

U verbleef de volgende 15 dagen in het bedrijf en nadien verbleef u bij vrienden. U kreeg tijdens die periode nog tweemaal telefoon van Haidar die er mee dreigde uw homoseksualiteit openbaar te maken.

U verliet Irak op 23 juli 2015 en nam samen met uw gezin het vliegtuig van Bagdad naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u met het vliegtuig naar Italië. U nam vanuit Italië het vliegtuig naar België waar u op 25 juli 2015 aankwam. U diende uw asielaanvraag in België in op 27 juli 2015.

In de nacht van 24 op 25 december 2015 werd het huis van uw ouders beschoten. Uw moeder stierf hierna ten gevolge van een harstilstand.

U verklaarde ook in België actief uw homoseksualiteit beleefd te hebben.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw paspoort, het paspoort van uw vrouw, het paspoort van uw zoon, uw identiteitskaart, uw woonstkaart, uw nationaliteitsbewijs, een badge van de business union, een militaire badge, een certificaat van verdienste, een certificaat van de US marines, de identiteitskaart van uw vrouw, de identiteitskaart van uw zoon, het nationaliteitsbewijs van uw zoon, uw huwelijksakte, een dreigbrief, een klacht bij de politie, een brief aan de rechter, een verklaring bij de politie, een document van de politie met gegevens en één document van de politie in verband met de opening van uw dossier, een document in verband met de opening van uw dossier bij de rechter, een beslissing van de rechter, een verklaring van u bij de rechter, een foto van kogels, een foto van schade aan het huis, een foto van de gevolgen van de aanslag op uw wagen, een foto en facebookpagina's van de bedreigers, de facebookpagina van Haidar, de facebookpagina van Abu (K.), een medisch certificaat van België, de overlijdensaktes van uw moeder, schoonbroer en

schoonvader, een usb stick met een videofragment van Hassan die de muur van uw bedrijf beklad en een psychologisch attest.

B. Motivering

U vreest dat u bij een terugkeer naar Irak zal vermoord worden door sjiitische leden van uw stam die behoorden tot Asaib Ahl al-Haq. U werd bedreigd door hen omdat u soenniet was en voor de Amerikanen had gewerkt. Ze wouden dat u als soenniet al-Hashd al-Shaabi financieel zou steunen. Daarnaast bedreigden ze u omwille van uw homoseksuele geaardheid.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS is in het licht van de elementen van uw dossier niet overtuigd van uw seksuele geaardheid. Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn seksuele geaardheid een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten.

Echter, in uw geval blijken uw verklaringen met betrekking tot uw bewustwording van uw geaardheid en de gevolgen van uw geaardheid op uw gevoelsleven ongeloofwaardig.

Zo legde U over verschillende elementen van uw homoseksuele leven tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af.

Vooreerst legde u inconsistente verklaringen af over de gevoelens die u had toen u voor het eerst misbruikt werd door uw oom. U verklaarde tijdens het tweede gehoor bij het CGVS dat u het leuk vond toen uw oom u voor het eerste misbruikte. U zei letterlijk: "ik was nog klein en vond het eigenlijk leuk, hij liet mij eerst die pornofilm zien en ik wou het ook proberen" (CGVS II, pg. 17). Toen u tijdens het derde gehoor bij het CGVS werd gevraagd naar welke gevoelens die eerste seksuele ervaring met uw oom teweeg bracht bij u, verklaarde u dat u bang was en dat u moest huilen (CGVS III, pg. 19). Het feit dat u inconsistente verklaringen aflegde over de gevoelens die gepaard gingen bij dergelijke ingrijpende gebeurtenis in uw leven, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u coherente verklaringen aflegt over hoe u zich voelde tijdens de eerste keer dat u misbruikt werd door uw oom.

U legde bovendien inconsistente verklaringen af over de seksuele contacten die u later in uw leven met uw oom nog gehad zou hebben. Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u tot tweemaal toe dat de relatie beëindigd werd. U verklaarde eerst dat uw oom op een bepaald moment heel bang was geworden en de relatie had beëindigd omdat hij vreesde dat de 'zaak' ontdekt zou worden (CGVS II, pg. 12). Later tijdens het tweede gehoor verklaarde u opnieuw dat uw nonkel het niet meer durfde te doen omdat hij bang was dat mensen het zouden ontdekken (CGVS II, pg. 20). Dergelijke verklaringen over de relatie met uw oom staan in schril contrast met de verklaringen die u aflegde tijdens het derde gehoor bij het CGVS. U zei toen letterlijk: "Tot mijn zeventiende ongeveer. En daarna één keer in de 6 maanden, één keer in het jaar tot hij overleed. Hij werd dus toen bejaard (CGVS III, pg. 21)." Het feit dat u over de seksuele relatie met uw oom inconsistente verklaringen aflegde, waarbij u eerst beweerde dat de relatie beëindigd werd en later beweerde dat u met hem regelmatig seks bleef hebben tot het einde van zijn leven, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit. Er kan immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u over de seksuele contacten met uw oom, die op regelmatige basis zouden hebben plaatsgevonden tot het einde van zijn leven, coherente verklaringen aflegt.

Daarnaast legde u inconsistente verklaringen af over de relaties die u in Irak zou gekend hebben. U verklaarde tijdens het laatste gehoor bij het CGVS dat u in Irak een relatie van 3 jaar zou gehad hebben met Hasj (M.). U zou hem leren kennen hebben eind jaren '90. U verklaarde dat u samen met hem veel tijd doorbracht en u met hem gemeenschap had (CGVS III, pg. 23, 24, 25 & 26). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS legde u echter totaal verschillende verklaringen of over de relaties die u in Irak gehad zou hebben met mannen. U verklaarde tijdens het tweede gehoor tot tweemaal toe dat u geen lange relaties had in Irak met mannen (CGVS II, pg. 12 & 17). U zei onder meer: "Ik had geen relatie in zin van lange relaties, het waren korte ontmoetingen die niet herhaald werden (CGVS II, pg. 12). U vermeldde bovendien nergens tijdens het tweede gehoor Hasj (M.). De persoon met wie u een relatie van drie jaar gehad zou hebben. Het feit dat u over de relaties die u in Irak zou gehad hebben inconsistente verklaringen aflegt doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Er kan van u redelijkerwijze verwacht worden dat u over uw relaties in Irak coherente verklaringen aflegt, zeker wanneer u een lange relatie van 3 jaar zou onderhouden hebben in een land waar homoseksuele relaties niet getolereerd worden en met ernstige risico's gepaard gaan.

Voorts blijken uw verklaringen over de wijze waarop u een jongen leerde kennen in 2005 tegenstrijdig met informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. U verklaarde tijdens het laatste gehoor op het CGVS dat u in 2005 via de app Tango een jongen leerde kennen (CGVS III, pg. 27). Deze jongen, Fohad, zou u geïntroduceerd hebben bij Mahmoud, een man die over een plaats beschikte waar u tot uw vertrek uit Irak regelmatig seksuele contacten had met verschillende mannen. Er werd u tijdens het gehoor reeds gevraagd of de app Tango al bestond in 2003 en of u zeker was dat u hem via die app had leren kennen. U antwoordde toen bevestigend: "Ja, we hadden toen internet in Bagdad en programma's" (CGVS III, pg. 27). Uit info waarover het CGVS – zowel de website van het bedrijf Tango die de app ontwikkelde, als info over het bedrijf - beschikt blijkt echter dat de app pas ontwikkeld werd in 2010. Op de website van het bedrijf Tango staat immers volgende uitleg over het ontstaan van het bedrijf: "Tango was founded September 2009 when the company founders, Uri Raz and Eric Setton, both wanted to find a way an easier way to stay connected with their family and friends overseas... In September 2010, the Tango app was launched and in its first 10 days, more than one million people downloaded the app (<https://www.tango.me/about-us/>)". Het feit dat u verklaringen aflegde die tegenstrijdig blijken met informatie waarover het CGVS beschikt, namelijk dat u beweerde Fohad te leren kennen via een app die in die periode nog niet ontwikkeld was en waarvan het bedrijf zelfs nog niet opgericht was, ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit.

Tot slot legde u ook over uw homoseksuele contacten in België tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens het tweede gehoor op het CGVS dat u Bilal, een Syriër die in België woont en waarmee u gemeenschap had, 3 tot 4 keren had ontmoet (CGVS II, pg. 19 & 31). Toen u tijdens het laatste gehoor werd gevraagd hoe vaak u Bilal ontmoet had voor het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u hem 2 keren ontmoette voor het tweede gehoor bij het CGVS (CGVS III, pg. 31). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd bleef u bij uw laatste verklaring en gaf u geen uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Het feit dat u over uw contacten met Bilal in België tegenstrijdige verklaringen aflegde doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In het licht van deze vaststellingen, nl. het feit dat u inconsistente verklaringen aflegde over de gevoelens die gepaard gingen bij het seksueel misbruik door uw oom, de seksuele contacten die u met uw oom had, de relaties die u in Irak zou gehad hebben en de contacten die u hier in België met Bilal zou gehad hebben, en het feit dat u verklaringen aflegde over de wijze waarop u in 2005 Fohad leerde kennen die tegenstrijdig zijn met informatie waarover het CGVS beschikt, kan er geen geloof worden gehecht aan uw homoseksuele geaardheid.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent voorts dat de problemen waarvoor u in 2015 uw land ontvlucht bent, nl. de bedreigingen van de sjiiitische leden van uw stam die tot Asaïb Ahl al-Haq behoren, ongeloofwaardig zijn.

Vooreerst legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u de dreigbrief ontving. U verklaarde tijdens het laatste gehoor bij het CGVS dat u de dreigbrief ontving ongeveer 10 of 13 dagen na de beschieting (CGVS III, pg. 8). Uw vrouw verklaarde tijdens het eerste gehoor echter dat u de dreigbrief ontving de dag na de beschieting (CGVS I vrouw, pg. 7). Toen u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u dat uw vrouw in shock was en ze het zich daarom niet kon herinneren (CGVS III, pg. 17). Dergelijke verklaring is niet afdoende aangezien er redelijkerwijze van uw vrouw kan verwacht worden dat ze zich wel herinnert hoe lang na de beschieting de dreigbrief aankwam. Het gaat bovendien niet om een klein maar een aanzienlijk verschil van 9 dagen tussen de verklaringen van u en uw vrouw. Uw vrouw verklaarde tijdens het laatste gehoor – nadat u reeds gehoord was - bovendien plots wel dat u de dreigbrief 10 dagen na de beschieting had ontvangen (CGVS III vrouw, pg. 6). Toen ze werd geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen, verklaarde ze dat ze het zich niet kon herinneren en ze zich niet kon concentreren of het 2 of 10 dagen na de beschieting was (CGVS III vrouw, pg. 9). Dergelijke verklaring biedt geen enkele uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid aangezien uw vrouw zowel tijdens het eerste als het laatste gehoor – voor ze geconfronteerd werd met haar tegenstrijdige verklaringen - nergens aangaf dat ze zich niet kon herinneren hoeveel dagen ertussen de beschieting en de dreigbrief zaten (CGVS I vrouw, pg. 7 & CGVS III vrouw, pg. 6). Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat zij omwille van psychologische problemen haar vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat zij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om haar problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen.

Daarnaast legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop Haidar met vijf personen langskwam bij u thuis. U verklaarde zowel tijdens het eerste als het laatste gehoor dat Haidar 's middags langskwam bij u thuis (CGVS I, pg. 26 & CGVS III, pg. 13). Uw vrouw verklaarde tijdens het eerste gehoor dat ze niet 's middags maar 's avonds langskwamen (CGVS I, pg. 12). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd zei u dat het tussen de middag en namiddag was. U zei : "In ieder geval na het eten, vier of vijf uur dat is in de namiddag". U verklaarde dat het voor u pas avond was na 10 uur 's avonds (CGVS III, pg. 17). Dergelijke postfactum verklaringen bieden geen afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid en zijn weinig aannemelijk aangezien u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat ze bij u rond de middag kwamen en eigenlijk bij u wouden komen om te eten (CGVS I, pg. 26). Uw vrouw verklaarde tijdens het laatste gehoor bovendien dat ze langskwamen rond de middag, tussen 1 à 2 uur terwijl u net verklaarde dat het na het eten was om vier of vijf uur in de namiddag (CGVS III vrouw, pg. 7). Toen uw vrouw geconfronteerd werd met haar eerdere verklaringen – dat ze 's avonds waren langs gekomen - verklaarde ze dat ze het zich niet kon herinneren (CGVS III vrouw, pg. 9). Dergelijk verklaring biedt geen afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid aangezien uw vrouw in eerste instantie probleemloos antwoordde en niet verklaarde zich dit niet te kunnen herinneren (CGVS III vrouw, pg. 7). Het feit dat u en uw vrouw tegenstrijdige en volatiele verklaringen aflegden over het moment van de dag waarop Haidar met vijf kompanen bij u thuis langskwam doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan redelijkerwijze van u en uw echtgenote verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen aflegt. Het gaat immers over de gebeurtenis waarna u uw vrouw en uw kinderen verhuisde naar uw schoonfamilie omwille van de dreigementen die u ontvangen had.

Bovendien legde uw vrouw inconsistente verklaringen af over wat ze op de dag dat Haidar langskwam gezien had. Uw vrouw verklaarde tijdens het eerste gehoor dat ze vermoedde dat er 4 of 5 personen waren langs gekomen maar dat ze hen niet gezien had. Uw vrouw verklaarde dat ze hen zelfs niet mocht zien (CGVS I vrouw, pg. 7 & 8). Ook tijdens het laatste gehoor verklaarde uw vrouw aanvankelijk dat ze Haidar en zijn mannen niet gezien had. Vervolgens verklaarde uw vrouw echter dat ze een glimp van hen had opgevangen. Ze zei dat ze de religieuze persoon gezien had en dat hij een band rond zijn hoofd had (CGVS III vrouw, pg. 7). Toen uw vrouw geconfronteerd werd met haar volatiele verklaringen, antwoordde ze eerst niet en pas nadat de vraag nog eens gesteld werd, antwoordde ze dat ze zich niets kon herinneren. Dergelijke verklaring is niet afdoende aangezien uw vrouw zich wel kon herinneren dat de religieuze persoon een band rond het hoofd droeg (CGVS III vrouw, pg. 7). Het feit dat uw vrouw volatiele verklaringen aflegde over wat ze al of niet gezien had op de dag dat Haidar langskwam bij u thuis, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het gaat immers over het feit dat de aanleiding vormde voor jullie vertrek uit Irak en de dag waarop ze haar huis moest verlaten.

Voorts legden u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen af over de duurtijd van de telefoon die u pleegde nadat Haidar opnieuw vertrokken was. U verklaarde tijdens het laatste gehoor op het CGVS dat u nadat Haidar vertrokken was uw vriend Ahmed (G.) belde en hem vroeg om een smokkelaar te regelen zodat u kon vluchten uit Irak (CGVS III, pg. 15). U verklaarde dat dit telefoongesprek niet langer dan vijf minuten duurde (CGVS III, pg. 16). Uw zoon Mohaimen verklaarde echter tijdens het eerste gehoor dat u ongeveer een uur en half bleef praten aan de telefoon nadat Haidar vertrokken was (CGVS I Mohaimen, pg. 8). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd bleef u bij uw eerdere verklaringen en zei u dat het 'geen uur duurde' tot u uw vrouw en kinderen bij uw schoonouders had gebracht (CGVS III, pg. 18). U biedt dan ook geen enkele verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Het feit dat u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen aflegden over de duur van het telefoongesprek met Ahmed (G.) ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw zoon gelijkaardige verklaringen afleggen over een telefoongesprek dat voor u en uw familie van vitaal belang was. Het telefoongesprek ging immers over het regelen van uw vertrek uit Irak.

Daarnaast legden u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u uw wagen weggegeven had. U verklaarde tijdens het laatste gehoor dat u uw wagen 2 dagen na de beschieting van uw woning eind mei 2015 had weggegeven aan Hassan samen met 8000 dollar. U had uw neef hiervoor de opdracht gegeven (CGVS III, pg. 10). Uw zoon Mohaimen verklaarde echter dat u uw wagen nog in uw bezit had na de beschieting en dat u met die wagen - die u volgens hem al lang in uw bezit had - uw gezin had afgezet bij uw schoonfamilie nadat Haidar bij u thuis was langs geweest (CGVS II Mohaimen, pg. 6). Uw zoon verklaarde dat u uw wagen verkocht had nadat u uw vrouw en kinderen had afgezet bij uw schoonfamilie, i.e. op 25/06/2015 (CGVS II, pg. 6). Toen uw zoon met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, bleef hij bij zijn eerdere verklaring dat u de wagen had verkocht nadat u hem en uw vrouw had afgezet bij uw schoonfamilie (CGVS II, pg. 6). Uw zoon gaf dan ook geen enkele verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Het feit dat u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen afleggen over de verkoop of de afgifte van uw wagen ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw zoon hierover coherente verklaringen aflegde. Het al of niet bezitten van een wagen betreft immers geen detail in het dagdagelijkse leven. Bovendien is de afgifte van uw wagen verbonden aan uw persoonlijke bedreigingen aangezien u beweerde uw wagen afgegeven te hebben aan Hassan, één van de personen die u bedreigd had en tot Asaib Ahl al-Haq behoorde.

Er dient verder op gewezen te worden dat er tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen bij het CGVS ernstige tegenstrijdigheden werden vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Zo waren uw verklaringen bij DVZ over de chronologie van de verschillende bedreigingen die u ontving van de sjiitische leden van uw stam die tot AAH behoren tegenstrijdig met uw verklaringen hierover bij het CGVS. U verklaarde bij DVZ dat u op 13 juni 2015 een dreigbrief ontving, op 15 juni 2015 klacht indiende bij de politie, op 19 juni 2015 uw huis beschoten werd en rond 25 juni 2015 Haidar bij u thuis langskwam (vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Tijdens het eerste en laatste gehoor op het CGVS beweerde u echter dat eerst uw woning beschoten werd, u daarna pas een dreigbrief ontving, u vervolgens klacht indiende bij de politie en uiteindelijk Haidar op bezoek kwam bij u thuis (CGVS I, pg. 22-27 & CGVS III, pg. 8-16). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u de dreigbrief bij het interview bij DVZ voor de beschieting situeerde en bij de gehoren op het CGVS na de beschieting situeerde, verklaarde u dat u dat niet gezegd had. U gaf dan ook geen uitleg maar bleef bij uw laatste verklaring dat eerst uw woning beschoten werd en u pas nadien een dreigbrief ontving (CGVS III, pg. 17 & 18). Het feit dat u over de chronologie van de bedreigingen die u ontving in 2015 tegenstrijdige verklaringen aflegde, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit Irak, coherente en samenhangende verklaringen aflegt.

Tenslotte blijken uw verklaringen over woonplaatsen in Irak gedurende de laatste vijf jaren inconsistent met uw verklaringen bij DVZ. U verklaarde bij DVZ dat u van 2010 tot 2015 in al-Ghadiir woonde. Op het CGVS verklaarde u echter dat u in 2010 van Baladiyat verhuisde naar Zayuna. In 2011 verklaarde u terug verhuisd te zijn naar Baladiyat en in 2013 verhuisde u van Baladiyat naar al-Ghadiir (CGVS III, pg. 3). Het is bovendien opvallend dat u tijdens de registratie bij DVZ beweerde naar exact dezelfde plaatsen verhuisd te zijn, alleen situeerde u deze verplaatsingen enkele jaren eerder. Zo zou u volgens uw verklaringen bij DVZ in 2008 van Baladiyat verhuisd zijn naar Zayuna, in 2009 teruggekeerd zij naar Baladiyat en in 2010 verhuisd zijn naar al-Ghadiir (verklaring DVZ, vraagnr. 10). Het feit dat u inconsistente verklaringen aflegde over uw verblijfplaatsen in Irak gedurende de laatste vijf jaar dat u er woonde, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en aan uw algemene oprechtheid.

Gelet op de opeenstapeling van tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw verklaringen, in de verklaringen van uw vrouw en tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw en uw zoon, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen en de bedreigingen die uw familie na uw vertrek zou gekend hebben, nl. het feit dat het huis van uw ouders zou beschoten zijn in de nacht van 24 op 25 december 2015.

Hoewel uw profiel als ex-officier – kapitein - bij onder meer de inlichtingendienst niet in twijfel wordt getrokken, moet worden opgemerkt dat het profiel van militair an sich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden (CGVS III, pg. 3). Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.

U gaf aan verschillende problemen gekend te hebben tussen 2003 en 2010 ten gevolge van uw beroep als militair. U verklaarde drie keer verhuisd te zijn in die periode omwille van bedreigingen. U verklaarde daarnaast dat uw winkel in 2007 in brand werd gestoken en er in 2010 een aanslag op uw wagen werd gepleegd (CGVS I, pg. 12). Los van het feit of deze problemen zich al of niet hebben voorgedaan, is het gelet op de ongeloofwaardige en bedrieglijke verklaringen die u aflegde over uw andere, recente problemen - nl. uw homoseksualiteit en de bedreigingen die u in 2015 ontving - en de schade die deze bedrieglijke verklaringen berokkenen aan uw algemene oprechtheid weinig aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak nog problemen zou kennen omwille van uw werk als officier voor de inlichtingendienst. Ten eerste, heeft u sinds 2010 geen geloofwaardige problemen meer gekend (zie infra.). Ten tweede, legde u inconsistente verklaringen af over het verband tussen uw problemen in 2010 en 2015.

Zo verklaarde u tijdens het tweede gehoor letterlijk: "nee, die twee dingen hebben niets met elkaar te maken" (CGVS II, pg. 27). Tijdens het laatste gehoor zei u echter dat ze tot 'dezelfde kant' behoorden (CGVS III, pg. 4). Dergelijke inconsistente verklaringen doen verder afbreuk aan uw algemene oprechtheid en maken het weinig aannemelijk dat u bij terugkeer naar Irak nog problemen zou kennen omwille van uw werk als ex-officier bij de inlichtingendienst. Daarnaast, legden u en uw vrouw inconsistente verklaringen af over uw leven na 2010. Waar u beweerde u te verstoppen en enkel wanneer het nodig was het huis te verlaten, verklaarde uw vrouw dat u nog dagelijks ging werken (CGVS II, pg. 27 & CGVS III, pg. 4; CGVS III vrouw, pg. 3 & 4). Voorts is het ook weinig logisch dat u niet vroeger vertrokken bent uit Irak wanneer deze problemen omwille van uw werk als ex-militair zo ernstig zouden zijn. U heeft immers na de aanslag op u in 2010 nog 5 jaar in Irak gewoond. In het licht van al deze vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u nog problemen zou kennen bij terugkeer naar Irak omwille van het feit dat u tot 2010 kapitein was voor de inlichtingendienst.

Wat betreft de moord op uw schoonvader dient te worden opgemerkt dat dit al dateert van 1992 en uit de verklaringen van uw vrouw niet blijkt dat zij omwille hiervan nog problemen vreest. Uw vrouw weet immers niet wie de moord pleegde en ze vermoedde dat het om een bende ging die zijn auto wou stelen (CGVS vrouw III, pg. 10).

Wat betreft de moord op uw schoonbroer in 2006 verklaarde uw vrouw dat haar broer het slachtoffer werd van sektarisch geweld in die periode en hij één van de personen was die willekeurig gedood werd (CGVS vrouw III, pg. 10). Gelet op het willekeurige karakter van zijn dood, is het dan ook weinig waarschijnlijk dat u of uw vrouw omwille hiervan nog problemen zouden kennen. Er blijkt immers nergens uit haar verklaringen dat zij of haar familie nadien nog problemen gekend hebben omwille van de moord op haar broer. Uw vrouw verklaarde tevens dat ze zelf geen problemen kende in Irak en dat haar moeder nog steeds in dezelfde wijk woont (CGVS vrouw II, pg. 7 & CGVS vrouw III, pg. 10).

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw paspoort, het paspoort van uw vrouw, het paspoort van uw zoon, uw identiteitskaart, uw woonstkaart, uw nationaliteitsbewijs, een badge van de business union, een militaire badge, een certificaat van de US marines, een certificaat van verdienste, de identiteitskaart van uw vrouw, de identiteitskaart van uw zoon, het nationaliteitsbewijs van uw zoon en uw huwelijksakte bevestigen enkel uw identiteit, beroep en herkomst uit Bagdad die in deze beslissing niet worden betwist.

Het overlijden en de overlijdensaktes van uw moeder, schoonbroer en schoonvader worden niet in twijfel getrokken.

Wat betreft de klacht bij de politie, de brief aan de rechter, de verklaring bij de politie, het document van de politie met gegevens en één document van de politie in verband met de opening van uw dossier, het document in verband met de opening van uw dossier bij de rechter, de beslissing van de rechter en de verklaring van u bij de rechter dient te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat in Irak allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relativeert.

Wat betreft de dreigbrief die u voorlegde, dient er op gewezen te worden dat een dergelijk document op zich niet voldoende is om het gebrek aan aannemelijkheid van uw relaas te herstellen. Dergelijke dreigbrief kan door om het even wie zijn opgesteld en heeft aldus geen bewijswaarde.

Wat betreft de foto van kogels, de foto's van schade aan uw huis die u en uw zoon voorlegden, de foto's van de gevolgen van de aanslag op uw auto en een video op een usb stick van Hassan die iets op de muur van het bedrijf schrijft, dient te worden opgemerkt dat aan dergelijke foto's en video's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Wat betreft de foto en facebookpagina's van de bedreigers, de facebookpagina van Haidar, de facebookpagina van Abu (K.), dient te worden vastgesteld dat dergelijke foto's en facebookpagina's enkel het bestaan van deze personen kunnen aantonen. Deze foto's tonen echter op geen enkele wijze aan dat u bedreigd werd door deze personen.

Wat betreft de uitgeprinte dreigberichten die u voorlegde van Sjeik Kazim (A.) dient te worden vastgesteld dat aan dergelijke berichten geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien deze het voorwerp kunnen uitmaken van manipulatie of inscenering.

Wat betreft het medisch certificaat uit België dat u voorlegde dient te worden opgemerkt dat dergelijk attest op geen enkele wijze kan verduidelijken op welke wijze u de hierin besproken verwondingen en littekens in het verleden opliep. Een medisch attest kan echter geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u deze verwondingen opliep.

De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Dit attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin u deze verwondingen en littekens zou hebben opgelopen.

Tot slot, legde u tijdens het laatste gehoor een psychologisch attest voor waarin de psycholoog vaststelde dat u posttraumatische symptomatologie vertoont. Er moet worden beklemtoond dat een psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het psychologische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Voorts moet worden opgemerkt dat er door de psycholoog wordt verwezen naar de vervolgingsfeiten die u tijdens uw verhoor heeft aangehaald. Er moet hierbij echter worden opgemerkt dat de psycholoog zich hiervoor louter kon baseren op uw verklaringen. Er kan immers niet worden aangenomen dat hij aanwezig zou zijn geweest als ooggetuige bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Voorts blijkt uit dit attest niet dat uw cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor u niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet zou bestaan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de

persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend.

Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "beginselen van

behoorlijk bestuur" en artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS).

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde bepalingen en de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Verzoeker benadrukt verder dat hij van in het begin aangaf dat hij de militie Sarai Salam en het Mehdi leger (JAM) vreest. Hij verwijst naar informatie waaruit blijkt dat het Mehdi leger en AAH niet dezelfde militie zijn. Dat het CGVS zich hierover vergist, betekent dat de asielaanvraag van verzoeker niet grondig werd onderzocht. Indien een vergissing wordt begaan over de vervolger, is er geen deugdelijk onderzoek gebeurd. Dit schendt artikelen 2, 3 en 13 EVRM.

Verzoeker werpt vervolgens als nieuw element op dat hij werd gediagnosticeerd met een buitengewone leukemie. Dit is belangrijk voor de subsidiaire bescherming. Als hoofd van zijn familie kan hij niet meer voor bestaansmiddelen zorgen. Bijgevolg kunnen zijn niet terug naar Bagdad. Verzoeker zal geen toegang krijgen tot de medicatie die hij behoeft en zonder medicatie loopt hij risico op een verergering van zijn ziekte of overlijden. Verzoeker wijst op informatie over de gezondheidszorg in Bagdad. Dit nieuw element vereist volgens verzoeker opzoekingen waartoe de Raad niet bevoegd is. Bijgevolg dringt een vernietiging van de bestreden beslissing zich op.

Verzoeker verwijt het CGVS voorts dat in de bestreden beslissing enkel rekening gehouden wordt met een aantal negatieve elementen. De geloofwaardigheidsstoets moet gebeuren op basis van het gehele dossier en dus ook de coherente en positieve elementen. Verzoeker wijst erop dat hij lang werd gehoord en dat de bestreden beslissing slechts een beperkt aantal elementen bevat. Ook kunnen deze elementen niet serieus worden genomen.

Omtrent de inconsistentie over zijn gevoelens bij het eerste misbruik door zijn oom, doet verzoeker gelden:

"Dat verzoeker desbetreffende wenst aan te kaarten dat in zijn derde verhoor, de OP heeft geïnterpelleerd wanneer hij het woord misbruik gebruikte en zij hoe bedoelt u misbruik" (verhoor III p. 21) dat toen de OP enkel preciseerde "u was toen nog een kind"

Hij vermeld ook ten aanzien van zijn oom dat "ik was een kind, ik was 13. Ik voelde me veiliger bij hem dan bij mijn vader"(verhoor III, p. 21)

Dat in het derde verhoor verzoeker niet enkel verklaarde dat hij bang was en dat hij moest huilen. Dat hij duidelijk vertelde dat hij gemengde gevoelens had ten aanzien van zijn oom : "ik was bang, want hij zie dat als mijn ouders erachter zouden komen. " "Op het begin was ik bang voor hem, maar later voelde ik me comfortabel er bij, ik vroeg hem daarna zelf om het met mij te doen. "(verhoor III p. 19)

Dat blijkt uit zijn verhoor dat hij vooral bang was dat zijn vader erom zou komen (verhoor III p. 20); Dat deze laatste hem vaak sloeg;

Dat hij ook heeft verklaard en uitgelegd dat de relatie met zijn oom is geëvolueerd dat in het begin toen h 13 jaar oud was en zijn eerste relatie had, "hij angstig was maar dat hij daarna van begon te houden seks te hebben met hem en dat hij zich dat bij veilig voelde, het maakt me compleet. "(verhoor III p. 21)

Dat in het tweede verhoor, het CGVS niet dieper is ingegaan op zijn relatie met zijn oom en dat hij hierdoor zijn gemengd gevoel betreffende het begin van hun relatie niet heeft kunnen uiten;

Dat dit element niet serieus kan worden ingeroepen om te melden dat dit ernstig afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid betreffende zijn homoseksualiteit;

Daarnaast, dient te worden benadrukt dat deze elementen de negatieve beslissing funderen zodat het voorzichtigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inhielden dat het CGVS minimum verzoeker had moeten confronteren met deze objectieve feiten;

Dat in casu verzoeker niet werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden zodat er een schending is van artikel 17 van het voormeld Koninklijk besluit in combinatie met de ingeroepen beginselen en wetbepalingen;

Zodat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt teneinde verzoeker hieromtrent opnieuw te verhoren;"

Inzake de inconsistentie in zijn gezegden over zijn verdere seksuele contacten met zijn oom, stelt verzoeker:

"Terwijl de relatie met zijn onkel geen continu relatie was; Dat hij deze af en toe zag;

Dat verzoeker heft gemeld dat hij tot zijn 17de zijn onkel twee à drie keer in de maand zag. (p. 22 verhoor III)

Dat na zijn 17de hij zijn onkel nog maar één keer in de 6 maanden of het jaar zag (p.21 Verhoor III) Dat verzoeker stelde dat zijn oom steeds ouder was en het niet meer zoals eerst was; (p. 21 verhoor III); In zijn tweede verhoor was hij gewoon preciezer en zij dat zijn oom later bang is geworden dat ze zouden worden ontdekt; Dat hij verklaarde dat zijn oom bang was geworden dat ze ontdekt zouden worden; (verhoor II ^Ap. 12 en 20)

Dat vaak wordt gezegd dat wanneer men ouder wordt men ook wijzer wordt en angstiger; Dat deze twee elementen niet tegenstrijdig zijn maar zich vervolledigen;

Dat indien verzoeker hiermee was geconfronteerd hij dit zou hebben kunnen uitleggen aan het CGVS;

Dat deze tegenstrijdigheid niet kan worden opgeroepen om de geloofwaardigheid van verzoeker ten aanzien van zijn homoseksualiteit te ondermijnen;

Daarnaast, dient te worden benadrukt dat deze elementen de negatieve beslissing funderen zodat het voorzichtigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inhielden dat het CGVS minimum verzoeker had moeten confronteren met deze objectieve feiten;

Dat in casu verzoeker niet werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden zodat er een schending is van artikel 17 van het voormeld Koninklijk besluit in combinatie met de ingeroepen beginselen en wetbepalingen;

Zodat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt teneinde verzoeker hieromtrent opnieuw te verhoren;”

Met betrekking tot de relaties die hij in Irak had, doet verzoeker gelden:

“Verzoeker heeft wel degelijk een relatie van drie jaar gehad met Hasj (M.). Maar deze relatie was geen relatie in het strikte vorm van het woord. Het was een vaste sekspartner. Hij heeft regelmatig seks gehad met deze persoon.

Maar verzoeker heeft duidelijk gezegd in zijn twee verhoren dat hij geen liefdesrelaties heeft gehad.

“ik ben nooit verliefd geweest op een man, ben op mijn vrouw verliefd, hou van mijn vrouw n kinderne.

En ben ook niet bereid om een liefdesrelatie met iemand anders te beginnen.

In zijn verhoor III, p. 22-26, verklaart verzoeker duidelijk dat het ging om seksuele gemeenschap;

Daarnaast, dient te worden benadrukt dat deze elementen de negatieve beslissing funderen zodat het voorzichtigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inhielden dat het CGVS minimum verzoeker had moeten confronteren met deze objectieve feiten;

Dat in casu verzoeker niet werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden zodat er een schending is van artikel 17 van het voormeld Koninklijk besluit in combinatie met de ingeroepen beginselen en wetbepalingen;

Zodat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt teneinde verzoeker hieromtrent opnieuw te verhoren;”

Over de wijze waarop hij in 2005 een jongen leerde kennen, voert verzoeker aan:

“Dat blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij het heeft over "Mahmoud" en niet over de app wanneer hij stelt dat hij hem

“in 2005 heb ik hem leren kennen, na de val van 2003”

“na 2003, dus de val van 2003, in 2005 heb ik hem leren kennen. In 2003 werkt ik nog met de Amerikanen.

“dus in 2005 heeft u hem via de app leren kennen? Ja, we hadden toen internet in Bagdad en programma's”

Dat uit de antwoorden van verzoeker duidelijk blijkt dat hij niet begreep waarom het omging. Hij heeft het woord Tango generiek gebruikt. Hij heeft het over internet en "programma's". Hij sprak toen over een computer en chatrooms. In die tijd gebeurde alles via chatrooms.

Dat dit een materiele fout is; Dat verzoeker hiermee ook niet duidelijk geconfronteerd was; dat blijkt uit zijn antwoorden dat hij de vraag over de app niet begreep;

Dat daarna verzoeker ook stelde dat "welke apps gebruikte u in Irak? Mahmoud was daar mijn contactpersoon, ik hoefde die apps niet te gebruiken. In Irak gebruiken mensen die apps niet voor seksuele afpraken, de vrijheid is daar zeer beperkt. (p. 18 verhoor II)

Daarnaast, dient te worden benadrukt dat deze elementen de negatieve beslissing funderen zodat het voorzichtigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inhielden dat het CGVS minimum verzoeker had moeten confronteren met deze objectieve feiten;

Dat in casu verzoeker niet werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden zodat er een schending is van artikel 17 van het voormeld Koninklijk besluit in combinatie met de ingeroepen beginselen en wetbepalingen;

Zodat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt teneinde verzoeker hieromtrent opnieuw te verhoren;”

Betreffende zijn homoseksuele contacten in België, betoogt verzoeker:

"Terwijl verzoeker in totaal vier keer seksuele gemeenschap heeft gehad met Bilal;

Dat dit op twee verschillende ontmoetingen gebeurde;

Dat tijdens die twee ontmoetingen heeft hij vier keer seksuele gemeenschap gehad met hem;

Dat dit geen tegenstrijdigheid is;

Dat bijgevolg de voormelde elementen werden weerlegd en de beslissing niet kan worden gebaseerd op deze elementen om de vluchtelingenstatus aan verzoeker te weigeren.

Dat een hervorming van de bestreden beslissing zich opdringt te dien opzichte;"

Verzoeker wijst verder op een aantal van zijn verklaringen omtrent zijn geaardheid die niet worden betwist en die zijn geloofwaardigheid ten goede komen. Uit een grondige analyse van de gehoren blijkt volgens hem dat de elementen in de bestreden beslissing slechts details betreffen en niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn homoseksuele geaardheid te ondermijnen. Verzoeker wijst op informatie waaruit blijkt dat homoseksuelen in zijn land risico op vervolging lopen.

Over de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en deze van zijn vrouw met betrekking tot het ontvangen van de dreigbrief, doet verzoeker voorts gelden:

"Terwijl de echtgenote van verzoeker amper op de hoogte werd gebracht van de incidenten door verzoeker;

Verzoeker deed dit met oog op haar bescherming; Zijn vrouw heeft al veel geleden; Zij heeft geen familie meer; Zij heeft haar vaderen broer verloren door sektarisch geweld;

Zo stelt de echtgenoot van verzoeker (verhoor III p. 6) : " weet ik maar, maar ik weet niet of u mij zal geloven dat ik me dat niet kan herinneren, er zijn heel veel détails die ik me niet kan herinneren door de gebeurtenissen in mijn leven. De dood van mijn vaderen van mijn broer."

Dat dient te worden benadrukt dat er geen rekening werd gehouden met de afkomst van verzoeker en de mannelijke cultuur in Irak, die vrouwen en mannen apart zet;"

Verzoeker wijst op informatie over de moslimcultuur en vervolgt:

Dat zijn echtgenoot dit duidelijk heeft uitgelegd : "maar als er problemen zijn dan weten ik en mijn kinderen dat niet wijstaan buiten die problemen"(verhoor vrouw III p. 4)

Dat de echtgenoot van verzoeker het ook psychisch moeilijk heeft maar weigert om naar een psycholoog te gaan omdat zij zegt dat zij niet gek is;

Dat haar verschillende trauma's kunnen verklaren dat zij het moeilijk heeft met het herinneren van element dat zodanig een détail is;

Dat zij zelf deze brief niet in handen heeft gehad ; Dat zij dit enkel weet van wat verzoeker haar heeft verteld; Dat zij veel dat hier in België kennis kreeg;

Dat in het gehoor van mevrouw "hij heeft het mij niet verteld" (verhoor I p. 11)

Dat de echtgenoot van verzoeker vertelde in haar eerste vertelde "die dreigbrief, heeft u die dan gezien?. Nee. Ik weet niet meer of hij mij die toonde of niet, maar weet nog heel goed dat hij het niet serieus nam, hij was toen aan het lachen . Dei brief, was die in een enveloppe, of. dat weet ik n iet, ik kan niet zeggen of er een enveloppe was of niet, hij verteld dat het was aan de poort en gerold en tussen het ijzer van de poort achtergelaten.

*Was er iets bij de brief, zoals kogels bijvoorbeeld of iets anders? Heeft mij niet verteld. Zelf s al bestond zo iets, hij heeft het niet verteld. Wanneer vond hij die dreigbrief? **Ik weet niet wanneer, heeft mij niet verteld wanneer of waar"** (verhoor I p. 11)*

Dat zijn raadsman dit ook heeft benadrukt tijdens het eerste verhoor (p. 14) betreffende de plaats van de vrouw in de samenleving : "merkwaardig voorbeeld is dat mevrouw meneer heeft gevolgd zonder te weten naar waar of voor welke periode, terwijl ze het land verlieten, en dit illustreert ook haar kennis van de verschillende incidenten en elementen die haarfamilie op de vlucht heeft gebracht."

Aangaande de problemen met Haidar, voert verzoeker aan:

"Terwijl verzoeker wenst te benadrukken dat zijn echtgenoot deze personen dat zij er niet persoonlijk bij was en dat zij maar een glimp heeft gezien;

Dat zij enkel de religieus persoon heeft gezien (op basis van zijn kleding) dat het bijgevolg normaal is dat zij zich niet de détails van het bezoek van deze personen kon herinneren;

Daarnaast benadrukt verzoeker wat hierboven werd gesteld namelijk betreffende de plaats van de vrouw in de samenleving, en de psychologische problemen van zijn echtgenoot;

Dat zij pas in België de elementen te weten kreeg : (Verhoor I p. 6) : "in Irak wist ik het nog niet, maar toen we her aankwamen heeft mijn man het verteld. Het is een deel van de familie di bij ons 2-3 keer als gasten bij ons kwamen en geld van mijn man eisten, wat precies weet ik niet, mijn man vertelt me niet alles."

De duur van het telefoontje dat verzoeker pleegde na het vertrek van Haidar doet verzoeker af als een detail dat niet van aard is om de geloofwaardigheid van zijn relaas te ondermijnen.

Over het ogenblik waarop hij zijn wagen weggaf, betoogt verzoeker:

“Terwijl verzoeker de auto heeft weggegeven om de bedreigingen te stoppen en een ander auto heeft geleend aan een vriend om zijn familie terug te sturen. Er werden geen vragen gesteld betreffende de kleur van de auto. De zoon van verzoeker dacht dat die auto ook van zijn vader was;

Dat er geen vragen werden gesteld betreffende de kleur van de auto en de merk enz...

Daarenboven gaat het hier weer over een détail die het geheel van de asielrelaas van verzoeker en zijn familie niet kan ondermijnen;”

Inzake de strijdigheden tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS, wijst verzoeker op de korte duur van het gehoor bij de DVZ. Verder stelt hij dat hij bij confrontatie duidelijk aangaf dat de chronologie zoals bij het CGVS weergegeven de juiste is. Voorts is dit duidelijk een materiële fout nu verzoeker ook een pv heeft neergelegd.

Over de incoherentie in zijn opeenvolgende woonplaatsen, geeft verzoeker aan:

“Terwijl verzoeker het kort heeft moeten houden bij DVZ dat hij enkel de adressen waar hij lang heeft gewoond vermeld;

Dat hij zeer veel is verhuisd;

Dat hij in Baladiyat geboren is en er tot 2010 heeft gewoond; D Dat hij daarna naar Zyuna is verhuisd tot 2011. In hetzelfde jaar is hij terug gegaan naar Bladiyat waar hij maar een klein tijdje is gebleven tot 2011; Dat hij in 2011 is verhuisd naar Alghadir waar hij verbleef tot 2015;

Dat opnieuw, dit element niet serieus kan worden ingeroepen om de asielaanvraag van verzoeker en zijn familie te weigeren;”

Verzoeker wijst voorts op een aantal van zijn verklaringen en deze van zijn familieleden die niet worden betwist en die zijn geloofwaardigheid ten goede komen.

Verder wijst verzoeker op zijn kwetsbare profiel. Het wordt niet betwist dat hij soenniet is. Evenmin wordt het betwist dat hij een ex-officier is en dat hij vroeger een goede financiële situatie had. Zijn ziekte wordt ook niet betwist. Dit alles leidt tot een kwetsbaar profiel in hoofd van verzoeker. Verzoeker verwijst naar informatie over het risico dat ex-militairen en soennieten lopen. Verder wijst hij andermaal op de druk op de gezondheidszorg in Bagdad. Volgens verzoeker volstaat zijn profiel om te besluiten dat hijzelf en zijn familieleden een risico op vervolging lopen in Bagdad.

Ook in het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoeker op zijn kwetsbare profiel. Hij verwijst in dit kader naar een Frans arrest en naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Tevens herhaalt hij dat hij door zijn ziekte niet meer kan voorzien in bestaansmiddelen voor zijn familie. Hiermee moet rekening gehouden worden en uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit is gebeurd.

2.2. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker algemene informatie en een medisch dossier bij het verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het betreft een aantal medische attesten, een kopie van een document betreffende de verkoop van verzoekers wagen, een kopie van een dreigbrief van de stam van verzoeker, uittreksels uit gesprekken tussen verzoeker en een aantal andere personen, een brief met een getuigenis van één van de (seksuele) partners van verzoeker en een krantenartikel.

3.2. Verweerder legt in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen neer.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet welk van de “*beginnselen van behoorlijk bestuur*” hij benevens de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht. Evenmin duidt hij op welke wijze dit zou zijn geschied. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.2. Verzoeker preciseert evenmin op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

4.3. Waar verzoeker meermaals alludeert op een schending van artikel 17 PR CGVS, dient te worden opgemerkt dat het feit dat verzoeker niet met de gedane vaststellingen en tegenstrijdigheden werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het PR CGVS voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Bovendien had verzoeker de kans om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige duiding te verschaffen omtrent de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en heeft hij van deze kans ook gebruik gemaakt.

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Waar verzoeker in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht aan het CGVS verwijt dat niet alle (positieve) elementen in de bestreden beslissing werden opgenomen, kan worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel nadeel, van de asielzoeker in de bestreden beslissing op te nemen.

4.5. Inzake verzoekers medische problemen, dient te worden vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakt dat hij louter ingevolge hiervan vervolging riskeert. Evenmin toont hij middels enig begin van bewijs concreet aan dat dergelijke vervolging enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Tevens dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

4.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt voor het overige bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.7.1. Verzoeker kan vooreerst worden bijgetreden waar hij opmerkt dat in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld wordt dat hij AAH vreest aangezien hij aanhaalde Saraya al-Salam en JAM te vrezen. Uit deze loutere vergissing kan, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, echter niet worden afgeleid dat zijn gehele asielaanvraag onvoldoende zorgvuldig zou zijn onderzocht. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat de bestreden motivering voor het overige foutief of onjuist zou zijn of dat verzoekers vrees voor vervolging geloofwaardig moet worden geacht.

4.7.2. Verzoeker baseert onderhavige asielaanvraag deels op het gegeven dat hij buitenhuwelijkse homoseksuele escapades heeft (gehad).

Verzoeker legde over de oorsprong van zijn homoseksuele leven echter tegenstrijdige verklaringen af. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Vooreerst legde u inconsistente verklaringen af over de gevoelens die u had toen u voor het eerst misbruikt werd door uw oom. U verklaarde tijdens het tweede gehoor bij het CGVS dat u het leuk vond toen uw oom u voor het eerste misbruikte. U zei letterlijk: “ik was nog klein en vond het eigenlijk leuk, hij liet mij eerst die pornofilm zien en ik wou het ook proberen” (CGVS II, pg. 17). Toen u tijdens het derde gehoor bij het CGVS werd gevraagd naar welke gevoelens die eerste seksuele ervaring met uw oom teweeg bracht bij u, verklaarde u dat u bang was en dat u moest huilen (CGVS III, pg. 19). Het feit dat u inconsistente verklaringen aflegde over de gevoelens die gepaard gingen bij dergelijke ingrijpende gebeurtenis in uw leven, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u coherente verklaringen aflegt over hoe u zich voelde tijdens de eerste keer dat u misbruikt werd door uw oom.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Zijn voormelde verklaringen waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen. Dat hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS de kans niet kreeg om over zijn gemengde gevoelens te spreken, houdt geen steek. Verzoeker werd duidelijk ondervraagd over het allereerste seksuele contact met zijn oom. In dit kader en over dit specifieke moment gaf hij aan: *“Ik was nog klein en vond het eigenlijk leuk, hij liet mij eerst die pornofilm zien en ik wou het ook proberen”* (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS verzoeker, p.17). Dit is manifest in strijd met verzoekers verklaringen tijdens het derde gehoor bij het CGVS. Aldaar verklaarde hij omtrent voormeld moment dat hij bang was en moest huilen. Hij herhaalde dit nog meerdere keren en stelde dat hij slechts na een aantal keren eraan gewend raakte en zich comfortabel voelde bij het misbruik (administratief dossier, derde gehoorverslag CGVS verzoeker, p.19).

Verzoeker legde ook over zijn verdere seksuele contacten met zijn oom tegenstrijdige verklaringen af. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“U legde bovendien inconsistente verklaringen af over de seksuele contacten die u later in uw leven met uw oom nog gehad zou hebben. Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u tot tweemaal toe dat de relatie beëindigd werd. U verklaarde eerst dat uw oom op een bepaald moment heel bang was geworden en de relatie had beëindigd omdat hij vreesde dat de ‘zaak’ ontdekt zou worden (CGVS II, pg. 12). Later tijdens het tweede gehoor verklaarde u opnieuw dat uw nonkel het niet meer durfde te doen omdat hij bang was dat mensen het zouden ontdekken (CGVS II, pg. 20). Dergelijke verklaringen over de relatie met uw oom staan in schril contrast met de verklaringen die u aflegde tijdens het derde gehoor bij het CGVS. U zei toen letterlijk: “Tot mijn zeventiende ongeveer. En daarna één keer in de 6 maanden, één keer in het jaar tot hij overleed. Hij werd dus toen bejaard (CGVS III, pg. 21).” Het feit dat u over de seksuele relatie met uw oom inconsistente verklaringen aflegde, waarbij u eerst beweerde dat de relatie beëindigd werd en later beweerde dat u met hem regelmatig seks bleef hebben tot het einde van zijn leven, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit. Er kan immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u over de seksuele contacten met uw oom, die op regelmatige basis zouden hebben plaatsgevonden tot het einde van zijn leven, coherente verklaringen aflegt.”

Verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die hij *post factum* tracht aan te brengen. Tijdens het tweede gehoor gaf hij in duidelijke bewoordingen aan dat zijn relatie op een bepaald moment door zijn oom werd stopgezet en dat zijn oom niet langer seks met hem durfde te hebben omdat hij bang was dat dit zo uitkomen. Tijdens het derde gehoor beweerde hij, kennelijk hiermee in strijd, dat hij met zijn oom seksuele contacten bleef onderhouden tot aan diens overlijden.

Ten overvloede wordt vastgesteld door de Raad dat de omstandigheid dat een persoon op jonge leeftijd slachtoffer zou zijn geweest van seksueel misbruik *an sich* nog niet leidt tot de ontwikkeling van een homoseksuele geaardheid in hoofde van dit slachtoffer.

Ook over zijn andere homoseksuele relaties in Irak legde verzoeker meermaals inconsistente verklaringen af. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Daarnaast legde u inconsistente verklaringen af over de relaties die u in Irak zou gekend hebben. U verklaarde tijdens het laatste gehoor bij het CGVS dat u in Irak een relatie van 3 jaar zou gehad hebben met Hasj (M.). U zou hem leren kennen hebben eind jaren ‘90.

U verklaarde dat u samen met hem veel tijd doorbracht en u met hem gemeenschap had (CGVS III, pg. 23, 24, 25 & 26). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS legde u echter totaal verschillende verklaringen of over de relaties die u in Irak gehad zou hebben met mannen. U verklaarde tijdens het tweede gehoor tot tweemaal toe dat u geen lange relaties had in Irak met mannen (CGVS II, pg. 12 & 17). U zei onder meer: "Ik had geen relatie in zin van lange relaties, het waren korte ontmoetingen die niet herhaald werden (CGVS II, pg. 12). U vermeldde bovendien nergens tijdens het tweede gehoor Hasj (M.). De persoon met wie u een relatie van drie jaar gehad zou hebben. Het feit dat u over de relaties die u in Irak zou gehad hebben inconsistente verklaringen aflegt doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan van u redelijkerwijze verwacht worden dat u over uw relaties in Irak coherente verklaringen aflegt, zeker wanneer u een lange relatie van 3 jaar zou onderhouden hebben in een land waar homoseksuele relaties niet getolereerd worden en met ernstige risico's gepaard gaan."

Andermaal dient te worden vastgesteld dat verzoekers voormelde verklaringen duidelijk waren en niet voor interpretatie vatbaar zijn. Bijgevolg laten zij opnieuw geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoeker *post factum* tracht toe te voegen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Voorts blijken uw verklaringen over de wijze waarop u een jongen leerde kennen in 2005 tegenstrijdig met informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. U verklaarde tijdens het laatste gehoor op het CGVS dat u in 2005 via de app Tango een jongen leerde kennen (CGVS III, pg. 27). Deze jongen, Fohad, zou u geïntroduceerd hebben bij Mahmoud, een man die over een plaats beschikte waar u tot uw vertrek uit Irak regelmatig seksuele contacten had met verschillende mannen. Er werd u tijdens het gehoor reeds gevraagd of de app Tango al bestond in 2003 en of u zeker was dat u hem via die app had leren kennen. U antwoordde toen bevestigend: "Ja, we hadden toen internet in Bagdad en programma's" (CGVS III, pg. 27). Uit info waarover het CGVS – zowel de website van het bedrijf Tango die de app ontwikkelde, als info over het bedrijf - beschikt blijkt echter dat de app pas ontwikkeld werd in 2010. Op de website van het bedrijf Tango staat immers volgende uitleg over het ontstaan van het bedrijf: "Tango was founded September 2009 when the company founders, Uri Raz and Eric Setton, both wanted to find a way an easier way to stay connected with their family and friends overseas... In September 2010, the Tango app was launched and in its first 10 days, more than one million people downloaded the app (<https://www.tango.me/about-us/>)". Het feit dat u verklaringen aflegde die tegenstrijdig blijken met informatie waarover het CGVS beschikt, namelijk dat u beweerde Fohad te leren kennen via een app die in die periode nog niet ontwikkeld was en waarvan het bedrijf zelfs nog niet opgericht was, ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit."

Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij niet zou hebben begrepen waarover het ging en het in wezen niet over de app Tango doch wel over 'chatrooms' zou hebben gehad, kan gelet op de duidelijke bewoordingen van zowel de vraagstelling tijdens het derde gehoor bij het CGVS als zijn antwoorden aldaar namelijk hoegenaamd niet worden gevolgd. Verzoeker gaf wel degelijk uitdrukkelijk en meermaals aan dat hij reeds in 2005 een jongen leerde kennen via de app Tango (administratief dossier, derde gehoorverslag CGVS verzoeker, p.27).

Verzoeker legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af over zijn homoseksuele escapades in België. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

"Tot slot legde u ook over uw homoseksuele contacten in België tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens het tweede gehoor op het CGVS dat u Bilal, een Syriër die in België woont en waarmee u gemeenschap had, 3 tot 4 keren had ontmoet (CGVS II, pg. 19 & 31). Toen u tijdens het laatste gehoor werd gevraagd hoe vaak u Bilal ontmoet had voor het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u hem 2 keren ontmoette voor het tweede gehoor bij het CGVS (CGVS III, pg. 31). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd bleef u bij uw laatste verklaring en gaf u geen uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Het feit dat u over uw contacten met Bilal in België tegenstrijdige verklaringen aflegde doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Hij tracht aan zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaringen immers andermaal een interpretatie te geven die met deze verklaringen niet kan worden gerijmd. Verzoeker werd in duidelijke bewoordingen ondervraagd over het aantal ontmoetingen, en dus niet het aantal seksuele contacten, met Bilal. Dat hij deze vragen ook zo begreep, blijkt overigens eveneens uit het gegeven dat hij in de voormelde passages van de gehoorverslagen melding maakte van een ontmoeting waarbij hij Bilal meenam naar zijn advocaat. Derhalve kan de *post factum* nuancering die verzoeker poogt te verstrekken geheel niet worden aangenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de buitenhuwelijkse homoseksuele escapades die verzoeker heeft (gehad).

Ten overvloede kan in dit kader overigens worden aangestipt dat, zo aan deze escapades al geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, deze seksuele activiteiten niet voortspruiten uit een homoseksuele geaardheid in hoofde van verzoeker. Uit de verklaringen die verzoeker zelf citeert in het onderhavige verzoekschrift blijkt dat hij duidelijk stelde geen homoseksueel te zijn. Hij was nooit verliefd op een man, is verliefd op zijn vrouw, wil met niemand anders (dus ook niet met een man) een liefdesrelatie en heeft met zijn vrouw een normaal seksleven. Ook ter terechtzitting vestigt verzoeker de nadruk op zijn gezin, dat voor hem heilig is.

4.7.3. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst in 2015 te hebben verlaten naar aanleiding van de problemen die hij kreeg met de sjiitische leden van zijn stam.

Verzoeker en diens echtgenote legden echter tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop zij in dit kader een dreigbrief zouden hebben ontvangen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Vooreerst legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u de dreigbrief ontving. U verklaarde tijdens het laatste gehoor bij het CGVS dat u de dreigbrief ontving ongeveer 10 of 13 dagen na de beschieting (CGVS III, pg. 8). Uw vrouw verklaarde tijdens het eerste gehoor echter dat u de dreigbrief ontving de dag na de beschieting (CGVS I vrouw, pg. 7). Toen u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u dat uw vrouw in shock was en ze het zich daarom niet kon herinneren (CGVS III, pg. 17). Dergelijke verklaring is niet afdoende aangezien er redelijkerwijze van uw vrouw kan verwacht worden dat ze zich wel herinnert hoe lang na de beschieting de dreigbrief aankwam. Het gaat bovendien niet om een klein maar een aanzienlijk verschil van 9 dagen tussen de verklaringen van u en uw vrouw. Uw vrouw verklaarde tijdens het laatste gehoor – nadat u reeds gehoord was - bovendien plots wel dat u de dreigbrief 10 dagen na de beschieting had ontvangen (CGVS III vrouw, pg. 6). Toen ze werd geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen, verklaarde ze dat ze het zich niet kon herinneren en ze zich niet kon concentreren of het 2 of 10 dagen na de beschieting was (CGVS III vrouw, pg. 9). Dergelijke verklaring biedt geen enkele uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid aangezien uw vrouw zowel tijdens het eerste als het laatste gehoor – voor ze geconfronteerd werd met haar tegenstrijdige verklaringen - nergens aangaf dat ze zich niet kon herinneren hoeveel dagen ertussen de beschieting en de dreigbrief zaten (CGVS I vrouw, pg. 7 & CGVS III vrouw, pg. 6). Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat zij omwille van psychologische problemen haar vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat zij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om haar problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen. Waar hij – verwijzende naar de Iraakse cultuur – beweert dat zijn vrouw omtrent de dreigbrief niet op de hoogte was, dient te worden vastgesteld dat dit, gelet op de inconsistente verklaringen van zijn echtgenote, niet kan worden aangenomen. Waar verzoekers echtgenote weliswaar meermaals trachtte te laten uitschijnen dat haar man haar niet zou hebben ingelicht over (de precieze omstandigheden van het vinden van) de dreigbrief, blijkt uit haar andere gezegden, die *nota bene* worden geciteerd in het verzoekschrift, duidelijk het tegendeel. Zij gaf namelijk aan dat zij nog heel goed wist dat haar man de dreigbrief niet serieus nam en dat hij toen aan het lachen was. Tevens gaf zij aan dat verzoeker haar vertelde dat hij de dreigbrief vond aan de poort en dat deze opgerold tussen het ijzer van de poort werd achtergelaten. Verzoekers echtgenote legde overigens nog andere ongeloofwaardige verklaringen af. Uit de gezegden die geciteerd worden in het verzoekschrift blijkt immers dat zij niet eens kon aangeven of verzoeker de dreigbrief al dan niet aan haar toonde.

Nog los van het voorgaande, kan overigens worden opgemerkt dat, indien verzoeker en diens echtgenote werkelijk een ernstige en geloofwaardige vrees voor vervolging koesterden, redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij het, al was het maar in het kader van onderhavige asielprocedure en met het oog op hun gehoren, met elkaar zouden hebben gehad en elkaar zouden hebben ingelicht omtrent de cruciale elementen in het asielrelaas. Bijgevolg mocht eveneens worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen zouden afleggen over voormelde dreigbrief.

Met de beweerde psychologische problemen van verzoekers echtgenote wordt in de bestreden beslissing terdege rekening gehouden en verzoeker voert tegen de betreffende motieven geen concrete en dienstige argumenten aan.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“Daarnaast legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop Haidar met vijf personen langskwam bij u thuis. U verklaarde zowel tijdens het eerste als het laatste gehoor dat Haidar 's middags langskwam bij u thuis (CGVS I, pg. 26 & CGVS III, pg. 13). Uw vrouw verklaarde tijdens het eerste gehoor dat ze niet 's middags maar 's avonds langskwamen (CGVS I, pg. 12). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd zei u dat het tussen de middag en namiddag was. U zei : “In ieder geval na het eten, vier of vijf uur dat is in de namiddag”. U verklaarde dat het voor u pas avond was na 10 uur 's avonds (CGVS III, pg. 17). Dergelijke postfactum verklaringen bieden geen afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid en zijn weinig aannemelijk aangezien u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat ze bij u rond de middag kwamen en eigenlijk bij u wouden komen om te eten (CGVS I, pg. 26). Uw vrouw verklaarde tijdens het laatste gehoor bovendien dat ze langskwamen rond de middag, tussen 1 à 2 uur terwijl u net verklaarde dat het na het eten was om vier of vijf uur in de namiddag (CGVS III vrouw, pg. 7). Toen uw vrouw geconfronteerd werd met haar eerdere verklaringen – dat ze 's avonds waren langs gekomen - verklaarde ze dat ze het zich niet kon herinneren (CGVS III vrouw, pg. 9). Dergelijk verklaring biedt geen afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid aangezien uw vrouw in eerste instantie probleemloos antwoordde en niet verklaarde zich dit niet te kunnen herinneren (CGVS III vrouw, pg. 7). Het feit dat u en uw vrouw tegenstrijdige en volatiele verklaringen aflegden over het moment van de dag waarop Haidar met vijf kompanen bij u thuis langskwam doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan redelijkerwijze van u en uw echtgenote verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen aflegt. Het gaat immers over de gebeurtenis waarna u uw vrouw en uw kinderen verhuisde naar uw schoonfamilie omwille van de dreigementen die u ontvangen had.

Bovendien legde uw vrouw inconsistente verklaringen af over wat ze op de dag dat Haidar langskwam gezien had. Uw vrouw verklaarde tijdens het eerste gehoor dat ze vermoedde dat er 4 of 5 personen waren langs gekomen maar dat ze hen niet gezien had. Uw vrouw verklaarde dat ze hen zelfs niet mocht zien (CGVS I vrouw, pg. 7 & 8). Ook tijdens het laatste gehoor verklaarde uw vrouw aanvankelijk dat ze Haider en zijn mannen niet gezien had. Vervolgens verklaarde uw vrouw echter dat ze een glimp van hen had opgevangen. Ze zei dat ze de religieuze persoon gezien had en dat hij een band rond zijn hoofd had (CGVS III vrouw, pg. 7). Toen uw vrouw geconfronteerd werd met haar volatiele verklaringen, antwoordde ze eerst niet en pas nadat de vraag nog eens gesteld werd, antwoordde ze dat ze zich niets kon herinneren. Dergelijke verklaring is niet afdoende aangezien uw vrouw zich wel kon herinneren dat de religieuze persoon een band rond het hoofd droeg (CGVS III vrouw, pg. 7). Het feit dat uw vrouw volatiele verklaringen aflegde over wat ze al of niet gezien had op de dag dat Haidar langskwam bij u thuis, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het gaat immers over het feit dat de aanleiding vormde voor jullie vertrek uit Irak en de dag waarop ze haar huis moest verlaten.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De loutere herhaling van de verklaring van zijn echtgenote dat zij slechts een glimp opving, is niet van aard om afbreuk te doen aan de voormelde, omtrent deze verklaring gedane vaststellingen.

Waar verzoeker andermaal tracht te laten uitschijnen dat zijn echtgenote zich – al dan niet omwille van psychologische problemen – de feiten niet kon herinneren, dient te worden vastgesteld dat dit omwille van de reeds in de bestreden beslissing aangehaalde redenen geenszins kan worden gevolgd. Zijn echtgenote antwoordde initieel steevast op de gestelde vragen en beweerde slechts nadat zij met de incoherenties in deze initiële antwoorden werd geconfronteerd dat zij zich de feiten niet herinnerde.

Bovendien kan andermaal worden opgemerkt dat, zelfs en zeker indien verzoekers echtgenote zich dermate cruciale feiten niet kon herinneren, redelijkerwijze mocht worden verwacht dat verzoeker haar hierover terdege zou hebben ingelicht en dat zij zichzelf hierover voldoende zou hebben geïnformeerd, al was het maar in het kader van onderhavige asielaanvraag en met het oog op het volbrengen van de gehoren bij het CGVS. Derhalve mocht eveneens worden verwacht dat zij over voormelde, essentiële gegevens in het relaas eensluidende verklaringen zouden afleggen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts legden u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen af over de duurtijd van de telefoon die u pleegde nadat Haidar opnieuw vertrokken was. U verklaarde tijdens het laatste gehoor op het CGVS dat u nadat Haidar vertrokken was uw vriend Ahmed (G.) belde en hem vroeg om een smokkelaar te regelen zodat u kon vluchten uit Irak (CGVS III, pg. 15). U verklaarde dat dit telefoongesprek niet langer dan vijf minuten duurde (CGVS III, pg. 16). Uw zoon Mohaimen verklaarde echter tijdens het eerste gehoor dat u ongeveer een uur en half bleef praten aan de telefoon nadat Haidar vertrokken was (CGVS I Mohaimen, pg. 8). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd bleef u bij uw eerdere verklaringen en zei u dat het ‘geen uur duurde’ tot u uw vrouw en kinderen bij uw schoonouders had gebracht (CGVS III, pg. 18).

U biedt dan ook geen enkele verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Het feit dat u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen aflegden over de duur van het telefoongesprek met Ahmed (G.) ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw zoon gelijkaardige verklaringen afleggen over een telefoongesprek dat voor u en uw familie van vitaal belang was. Het telefoongesprek ging immers over het regelen van uw vertrek uit Irak."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan voormelde motieven. Hij tracht het telefoongesprek, dat van vitaal belang was voor verzoeker en diens familie, ten onrechte te minimaliseren tot een detail.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

"Daarnaast legden u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u uw wagen weggegeven had. U verklaarde tijdens het laatste gehoor dat u uw wagen 2 dagen na de beschieting van uw woning eind mei 2015 had weggegeven aan Hassan samen met 8000 dollar. U had uw neef hiervoor de opdracht gegeven (CGVS III, pg. 10). Uw zoon Mohaimen verklaarde echter dat u uw wagen nog in uw bezit had na de beschieting en dat u met die wagen - die u volgens hem al lang in uw bezit had - uw gezin had afgezet bij uw schoonfamilie nadat Haidar bij u thuis was langs geweest (CGVS II Mohaimen, pg. 6). Uw zoon verklaarde dat u uw wagen verkocht had nadat u uw vrouw en kinderen had afgezet bij uw schoonfamilie, i.e. op 25/06/2015 (CGVS II, pg. 6). Toen uw zoon met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, bleef hij bij zijn eerdere verklaring dat u de wagen had verkocht nadat u hem en uw vrouw had afgezet bij uw schoonfamilie (CGVS II, pg. 6). Uw zoon gaf dan ook geen enkele verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Het feit dat u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen afleggen over de verkoop of de afgifte van uw wagen ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw zoon hierover coherente verklaringen aflegde. Het al of niet bezitten van een wagen betreft immers geen detail in het dagdagelijkse leven. Bovendien is de afgifte van uw wagen verbonden aan uw persoonlijke bedreigingen aangezien u beweerde uw wagen afgegeven te hebben aan Hassan, één van de personen die u bedreigd had (...)."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. De voormelde verklaringen van verzoekers zoon zijn namelijk duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geheel geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoeker hieraan *post factum* tracht aan te brengen.

Dat het zou gaan om een detail, kan voorts bezwaarlijk worden aangenomen. Zoals met reden wordt gesteld in de voormelde motivering, is het al dan niet bezitten van een wagen geen detail in het dagdagelijkse leven en is de afgifte van zijn wagen verbonden aan de bedreigingen die verzoeker zou hebben ontvangen. Verder zou de wagen blijkens de gezegden van verzoekers zoon een rol hebben gespeeld bij de verhuis naar de schoonfamilie van verzoeker.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Er dient verder op gewezen te worden dat er tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen bij het CGVS ernstige tegenstrijdigheden werden vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Zo waren uw verklaringen bij DVZ over de chronologie van de verschillende bedreigingen die u ontving van de sjiitische leden van uw stam die tot AAH behoren tegenstrijdig met uw verklaringen hierover bij het CGVS. U verklaarde bij DVZ dat u op 13 juni 2015 een dreigbrief ontving, op 15 juni 2015 klacht indiende bij de politie, op 19 juni 2015 uw huis beschoten werd en rond 25 juni 2015 Haidar bij u thuis langskwam (vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Tijdens het eerste en laatste gehoor op het CGVS beweerde u echter dat eerst uw woning beschoten werd, u daarna pas een dreigbrief ontving, u vervolgens klacht indiende bij de politie en uiteindelijk Haidar op bezoek kwam bij u thuis (CGVS I, pg. 22-27 & CGVS III, pg. 8-16). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u de dreigbrief bij het interview bij DVZ voor de beschieting situeerde en bij de gehoren op het CGVS na de beschieting situeerde, verklaarde u dat u dat niet gezegd had. U gaf dan ook geen uitleg maar bleef bij uw laatste verklaring dat eerst uw woning beschoten werd en u pas nadien een dreigbrief ontving (CGVS III, pg. 17 & 18). Het feit dat u over de chronologie van de bedreigingen die u ontving in 2015 tegenstrijdige verklaringen aflegde, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit Irak, coherente en samenhangende verklaringen aflegt."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De korte duur van het gehoor bij de DVZ biedt hoegenaamd geen verklaring voor de gedane vaststellingen nu verzoeker bij de DVZ de voormelde elementen wel allemaal vermeldde doch deze ten opzichte van elkaar situeerde op een wijze die niet kan worden gerijmd met de wijze waarop hij deze chronologisch situeerde bij het CGVS.

Dat dit duidelijk een materiële fout zou betreffen, vindt gelet op de duidelijke en gedetailleerde aard van verzoekers verklaringen zoals genoteerd bij de DVZ evenmin steun in het administratief dossier. Dit geldt nog des te meer gezien verzoeker deze verklaringen uitdrukkelijk ondertekende voor akkoord, waarmee hij aangaf dat zij juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Tenslotte blijken uw verklaringen over woonplaatsen in Irak gedurende de laatste vijf jaren inconsistent met uw verklaringen bij DVZ. U verklaarde bij DVZ dat u van 2010 tot 2015 in al-Ghadir woonde. Op het CGVS verklaarde u echter dat u in 2010 van Baladiyat verhuisde naar Zayuna. In 2011 verklaarde u terug verhuisd te zijn naar Baladiyat en in 2013 verhuisde u van Baladiyat naar al-Ghadir (CGVS III, pg. 3). Het is bovendien opvallend dat u tijdens de registratie bij DVZ beweerde naar exact dezelfde plaatsen verhuisd te zijn, alleen situeerde u deze verplaatsingen enkele jaren eerder. Zo zou u volgens uw verklaringen bij DVZ in 2008 van Baladiyat verhuisd zijn naar Zayuna, in 2009 teruggekeerd zijn naar Baladiyat en in 2010 verhuisd zijn naar al-Ghadir (verklaring DVZ, vraagnr. 10). Het feit dat u inconsistente verklaringen aflegde over uw verblijfplaatsen in Irak gedurende de laatste vijf jaar dat u er woonde, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en aan uw algemene oprechtheid.”

Verzoekers uitleg in dit kader kan andermaal niet overtuigen. Verzoeker gaat in deze uitleg voorbij aan het gegeven dat hij de verplaatsingen bij de DVZ wel vermeldde doch deze situeerde op een ander moment. Bovendien legt hij in het verzoekschrift verklaringen af die opnieuw strijdig zijn met zijn eerdere verklaringen. Waar hij heden beweert dat hij van zijn geboorte tot in 2010 woonde in Baladiyat, dat hij daarna verhuisde naar Zayouna en daar woonde tot 2011, dat hij in 2011 terugkeerde naar Baladiyat, dat hij nog datzelfde jaar verhuisde naar Al Ghadir en dat hij daar bleef tot 2015, blijkt dit immers strijdig te zijn met zowel zijn verklaringen bij het CGVS als zijn verklaringen bij de DVZ.

4.7.4. Verzoekers profiel als ex-militair wordt in de bestreden beslissing voorts weliswaar niet in twijfel getrokken, doch uit de bijgebrachte informatie kan niet worden afgeleid dat dit loutere verleden zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Mede gelet op dit gegeven, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Hoewel uw profiel als ex-officier – kapitein - bij onder meer de inlichtingendienst niet in twijfel wordt getrokken, moet worden opgemerkt dat het profiel van militair an sich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden (CGVS III, pg. 3). Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.

U gaf aan verschillende problemen gekend te hebben tussen 2003 en 2010 ten gevolge van uw beroep als militair. U verklaarde drie keer verhuisd te zijn in die periode omwille van bedreigingen. U verklaarde daarnaast dat uw winkel in 2007 in brand werd gestoken en er in 2010 een aanslag op uw wagen werd gepleegd (CGVS I, pg. 12). Los van het feit of deze problemen zich al of niet hebben voorgedaan, is het gelet op de ongeloofwaardige en bedrieglijke verklaringen die u aflegde over uw andere, recente problemen – (...) – en de schade die deze bedrieglijke verklaringen berokkenen aan uw algemene oprechtheid weinig aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak nog problemen zou kennen omwille van uw werk als officier voor de inlichtingendienst. Ten eerste, heeft u sinds 2010 geen geloofwaardige problemen meer gekend (zie infra.). Ten tweede, legde u inconsistente verklaringen af over het verband tussen uw problemen in 2010 en 2015. Zo verklaarde u tijdens het tweede gehoor letterlijk: “nee, die twee dingen hebben niets met elkaar te maken” (CGVS II, pg. 27). Tijdens het laatste gehoor zei u echter dat ze tot ‘dezelfde kant’ behoorden (CGVS III, pg. 4). Dergelijke inconsistente verklaringen doen verder afbreuk aan uw algemene oprechtheid en maken het weinig aannemelijk dat u bij terugkeer naar Irak nog problemen zou kennen omwille van uw werk als ex-officier bij de inlichtingendienst. Daarnaast, legden u en uw vrouw inconsistente verklaringen af over uw leven na 2010. Waar u beweerde u te verstoppen en enkel wanneer het nodig was het huis te verlaten, verklaarde uw vrouw dat u nog dagelijks ging werken (CGVS II, pg. 27 & CGVS III, pg. 4; CGVS III vrouw, pg. 3 & 4). Voorts is het ook weinig logisch dat u niet vroeger vertrokken bent uit Irak wanneer deze problemen omwille van uw werk als ex-militair zo ernstig zouden zijn. U heeft immers na de aanslag op u in 2010 nog 5 jaar in Irak gewoond. In het licht van al deze vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u nog problemen zou kennen bij terugkeer naar Irak omwille van het feit dat u tot 2010 kapitein was voor de inlichtingendienst.”

Verzoeker laat deze motieven geheel onverlet.

4.7.5. Verzoeker laat de bestreden beslissing eveneens volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:
“Wat betreft de moord op uw schoonvader dient te worden opgemerkt dat dit al dateert van 1992 en uit de verklaringen van uw vrouw niet blijkt dat zij omwille hiervan nog problemen vreest. Uw vrouw weet immers niet wie de moord pleegde en ze vermoedde dat het om een bende ging die zijn auto wou stelen (CGVS vrouw III, pg. 10).

Wat betreft de moord op uw schoonbroer in 2006 verklaarde uw vrouw dat haar broer het slachtoffer werd van sektarisch geweld in die periode en hij één van de personen was die willekeurig gedood werd (CGVS vrouw III, pg. 10). Gelet op het willekeurige karakter van zijn dood, is het dan ook weinig waarschijnlijk dat u of uw vrouw omwille hiervan nog problemen zouden kennen. Er blijkt immers nergens uit haar verklaringen dat zij of haar familie nadien nog problemen gekend hebben omwille van de moord op haar broer. Uw vrouw verklaarde tevens dat ze zelf geen problemen kende in Irak en dat haar moeder nog steeds in dezelfde wijk woont (CGVS vrouw II, pg. 7 & CGVS vrouw III, pg. 10).”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

4.7.6. In zoverre verzoeker voorts verwijst naar het feit dat hij soenniet is, dient te worden vastgesteld dat uit de landeninformatie zoals aangereikt door de partijen en zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de situatie voor soennieten in Bagdad zorgwekkend is maar niet in die mate dat het loutere feit soenniet te zijn volstaat om aldaar een gegronde vrees voor vervolging te hebben. In dit kader kan worden verwezen naar de “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016, waarvan de vindplaats is opgenomen in de eindnoten in de landeninformatie in het administratief dossier en waaruit blijkt dat UNHCR niet oproept om soennieten niet gedwongen terug te sturen naar Bagdad. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat verzoeker geen concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan zijn religie verbonden problemen heeft aangehaald. Aldus zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden geïdendeerd of vervolgd in Bagdad.

4.7.7. De neergelegde documenten zijn niet van zulke aard dat zij de hoger gedane vaststellingen kunnen ontkrachten.

De documenten zoals opgenomen in het administratief dossier (map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De stukken bij het verzoekschrift doen aan het voormelde evenmin afbreuk (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-4).

De landeninformatie werd reeds hoger mee in aanmerking genomen, heeft geen betrekking op verzoekers persoon en volstaat niet om in zijn hoofde en *in concreto* het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of risico aan te tonen.

Uit de medische attesten blijkt dat verzoeker lijdt aan leukemie. Zij bevatten echter geen gegevens die aan de voormelde vaststellingen afbreuk kunnen doen.

Ook de stukken die ter terechtzitting worden bijgebracht vermogen niet de voormelde vaststellingen te ontkrachten.

Het psychologische attest is ondertekend door een psycholoog en dus niet door een psychiater. Verder dient te worden opgemerkt dat, hoewel zulk attest rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zou kunnen gelden als begin van bewijs voor het asielrelaas, dit op zich geenszins kan volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog.

Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Uit het psychologische attest blijkt verder niet dat verzoekers cognitieve vermogens of geheugen dermate zouden zijn aangetast dat van hem niet mocht worden verwacht dat hij zijn asielrelaas op een duidelijke, coherente en gedetailleerde wijze uiteen zou kunnen zetten.

Uit de overige medische attesten blijkt dat verzoeker lijdt aan leukemie. Dit wordt in het voorgaande niet betwist. De attesten bevatten geen gegevens die aan de voormelde vaststellingen afbreuk kunnen doen. Het document inzake de verkoop van een wagen en de dreigbrief van de stam worden slechts neergelegd in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Verder zijn deze kopieën niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Hoe dan ook dient erop te worden gewezen dat aan dergelijke documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zulke documenten kunnen op zich echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Dit geldt *in casu* nog des te meer nu uit de informatie in het dossier blijkt dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal met zulke documenten wordt gefraudeerd en dat zulke documenten zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

Aan de uittreksels uit gesprekken kan geen bewijswaarde worden gehecht. Deze uittreksels kunnen eenvoudigweg zijn gemanipuleerd. Tevens kunnen zij zijn gesolliciteerd en kunnen zulke gesprekken op eenvoudige wijze in scene worden gezet. Zij vormen bijgevolg hoegenaamd geen bewijs voor hetgeen in deze gesprekken wordt gesteld.

De brief met getuigenis ontbeert eveneens bewijswaarde. Deze brief vertoont een gesolliciteerd karakter en werd duidelijk opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoeker. Verder gaat zij niet uit van een objectieve bron doch van een persoonlijke kennis van verzoeker. Derhalve kan aan de inhoud van de brief geen objectieve bewijswaarde worden gehecht.

Het krantenartikel is van algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Zulke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De verwijzing naar een Frans arrest en een aantal arresten die in het verleden werden geveld door de RvV is tot slot niet dienstig om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. De precedentenwerking wordt namelijk niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van een Franse rechtbank en van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

4.7.8. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU)*, A judicial analysis, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak.

Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016. Naar dit standpunt wordt verwezen in de landeninformatie in het administratief dossier en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in deze landeninformatie.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016, nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zwarte) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen.

IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het loutere gegeven dat verzoeker omwille van zijn ziekte zelf onvoldoende bestaansmiddelen zou kunnen vergaren voor zijn gezin kan verder niet volstaan om het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofd en in hoofd van zijn gezinsleden aan te tonen.

Dit geldt nog des te meer nu verzoeker en diens gezin in Irak en Bagdad, mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielmotieven, beschikken over een uitgebreid familiaal netwerk (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 3-4; tweede gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 3-4).

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen nog beroept op zijn profiel en zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS